

Nu uita, Maică duioasă,
Nici de cei rămași acasă.

Tuturor le dă tărzie,
Dragoste, credință vie.

Iar pe cei înstrăinați
Nu-i lăsa nemângâiați,

Fă, o, Maică Preamiloasă,
Fă să vie iar acasă.

Maică Sfântă și Fecioară,
Mari primejdii ne-nconjoară;

O, de când Tu ne-ai lăsat
Și la ceruri Te-ai mutat,

N-ai văzut atâtă jale
În această tristă vale! ...

E-nnorat, se face seară,
Maică dulce, vino iară,

Mâna bună - ti ne-o întinde
Și la sănu - ti ne cuprinde

Și ne scoate la lumină,
La viață mai senină ...

Fă să fie timp frumos:
Pacea Domnului Christos.

1242

Stătea Maica - ndurerată

Stătea Maica-ndurerată
Lângă cruce-nlăcrimată
Pe când Fiul suferea.

Inima - I adânc rănită,
Sfâșiată, chinuită,
O pătrunse sabia.

O, cât fu de întristată
Maica binecuvântată,
Maica Domnului Christos!

Se frângea Maica - n durere
Când vedea - ntre chinuri grele
Pe - al ei Fiul preaglorios.

Cine oare nu ar plângă
Văzând Fiul cum se frângă
Într-un chin aşa nespus?!

Cine n-ar plângă - mpreună
Cu Maria, Maica bună,
Pentru Fiul ei Isus?!

Pentru - a lumii mari păcate,
Vede - și Fiul dat la moarte
Și sub sbiciuri sfâșiat.

Colecția MARIA BORA

Clacă la torsul cânepii

La clacă se duceu fetele din sat, împreună cu nevestele, acolo unde o fost copii mici și femeia nu o putut lucra și trebuia ajutată. Claca se facea seara, mai ales la torsul cânepii.

După ce se termina lucrul, gazda căsii le dădea câte un păhar de horilcă. De cu sara, pună câte o oală de mălai la fieră și după ce se bea câte un păhar de horilcă, gazda pună mălaiu în blide de lut, îl săra și tăie fetele și nevestele mâncau. Dacă se întâmpla cumva să apară feciorii, ei furau oala cu mălaiu, îl mâncau și cele care au lucrat la clacă rămâneu flăinânde.

La unele gazde care făceau clacă, se pregăteau găluște cu păsat și cu slănină. Le serbeau în oală de lut, pe șpori.

Clăcile se făceau, de obicei, iarna. Dacă gazda era mai înstărită, băga și ceteră. Venea și feciorii, dar nu se făceau joc până nu se termina cânepa de tors. Fetele se sileau să gatească lucrul cât de repede și apoi să beie câte un păhar de horilcă, care era ori de poame, ori de mere; mai era și horilcă îndulcită cu tarhon. Apoi se începă jocu, până către zorii zilei.

La clacă se spuneau povești, se horea și strigau strigături:

De aici până-n oraș
Mi-i plin drumu de tizmași,
De la oraș înapoi
Am o sută și v(r)o doi.
Etc.

De la Illeana Cozma, Vișeu de Jos, 59 ani, 2002

Clacă la desfăcatul mălaiului

Toamna, când se strângă mălaiu de pe șes, care aveau mai mult îl puneu înt-o sură. Seara, gazda băga ceteră și chema desfăcători, fete și feciori, neveste. Cei care erau mai săraci, nămnă unu cu trișca, cu fluierul, nu aveau de unde să plătească ceterași. Feciorii cărau mălaiu desfăcat în pod, cu sacu. Care cucuruz era mai mare și plin în vîrv, nevestele-l impleteau cununi.

După ce se termina desfăcatu și nu erau scoase pănușile, feciorii, ca să râdă de fete, le umpleau cu pănuși, pe sub sognă și pe sub sfetări, în hazul tuturor. Apoi, pănușile erau scoase afară, se mătura și începă jocu. Până dimineață se distrau, cu hori și strigături, cu joc. Fetele strigau la feciori:

Ce te ţfi, bade, -așé mare
Că soarele nu răsare
De la vârvu căsii tale,
Că răsare mai de sus,
Unde Dumnezău l-o pus.

Nu stă masa-nt-on pticior,
Nici fata-nt-on fecior.

Când se duc de la clacă, fetele iuiesc:

U, bădiță de la vale,
Tu ești mnic și capu mare
Și ești numa de mirare.

Feciorii le răspund:

U, leliță, hai la noi
Că ț-o-i da lapte de oi.

Etc.

De la Illeana Cozma, Vișeu de Jos, 59 ani, 2002

Am o oală umflată
Peste luncă aruncată.
(Cerul)